

Konvoj z Murmanska

Taxmeni

Četl jsem článek v novinách,
Zas nějaký mudrc tam psal.
Že český národ měl vždy strach,
Nikdy nebojoval.

Noviny v krbu zaplály, oheň zapraskal.
Modrý kouř mizel do dáli, jen já si vzpomínal.

Je 30. duben 1942. Počasi je psí. Studený víchř
s deštěm a sněhem bičuje tváře. Ve snaze dostat se
k našim perutim ve Velké Británii, jsme součástí konvoje,
a plavíme se ze sovětského přístavu Murmansk na křižníku Edinbu
rgh.

Po čtyřech dnech zahřmívají výbuchy. Jsme zasaženi torpédy
čihající německé ponorky. Opouštíme potápějící se loď.
Náš plukovník Josef Berounský navždy mizí v temných hlubinách.
My, co jsme přežili, znovu zkoušíme štěstí na křižníku
Trinidad. Avšak smrtící chlad polárního moře brzy pociťujeme zn
ovu.

Po náletu nepřátelských bombardérů jde náš křižník ke dnu
a s ním i moji kamarádi Josef Férák, Vráťa Laštovička, Pepa Náv
ěsník

a Bohouš Zikmund. Zbyli jsme pouze tři: Jarda Hlaďo, Honza Šťas
tný a já.

Společně se dostáváme do Anglie. Čekají nás další osudy.

Oheň už záhy dohoří,
K ránu mu dochází dech.
Končím své snění o moři,
O letcích-kamarádech.

Bylo nás osm statečných.
Stále to před sebou mám.
A já jsem pouze jedním z nich,
Co zůstal nakonec sám.